

Med et blev der ganske stille; en sortklædt mand svingede en lille troldstav over alle musikanterne, og så begyndte de at spille, så at det susede gennem dem, og hele væggen løftede sig. Man så ud i en blomsterhave, hvor solen skinnede og alle mennesker dansede og sprang.

En sådan dejlighed havde Peer aldrig tænkt sig. Der marscherede soldater, og der var krig, og der var gilde, og kæmpen Samson og hans kæreste. Men hun var ligeså ond, som hun var dejlig; hun forrådte ham; filisterne stak hans øjne ud, han måtte dreje kværnen i møllen og stilles op til spot i den store dansesal; men så tog han om de svære stenpiller, som bar loftet, og rystede det og hele huset; det styrtede og lyste i rødt og i grønt, i de dejligste ildsluer.

Peer kunne have siddet hele sin levetid og set på det, selvom smørrebrødet var spist op – og det var spist op.

Nå, der var noget at fortælle om, da han kom hjem. Han var ikke til at få i seng; han stod på et ben og lagde det andet ben op på bordet, det havde Samsons kæreste og alle jomfruerne gjort. Han gik trædemølle om farmors stol og væltede to stole og en hovedpude over sig, for at vise hvorledes dansesalen styrtede.

Han viste det, ja gav det med fuld musik, den hørte til, der var ingen tale i balletten. Han sang højt og dybt, med ord og uden ord, der var ingen sammenhæng deri, det var som en hel opera. Det mærkeligste af alt var imidlertid hans dejlige klokkerene stemme, men den talte ingen om.

Peer ville tidligere have været urtekræmmerdreng for at råde over svesker og puddersukker, nu vidste han, at der var noget

meget herligere, og det var 'at komme i Samsons historie og danse balletdans.' Der var såmænd mange fattige børn der gik den vej, sagde farmor, og blev fine og hædrede folk, dog skulle aldrig noget pigebarn af hendes familie få lov at gå den vej, men nok en dreng; han stod fastere.

Peer havde ikke set en eneste af de små piger falde, før hele huset faldt, og så faldt de allesammen, sagde han.